

C-183/21. sz. ügy**Az előzetes döntéshozatal iránti kérelemről a Bíróság eljárási szabályzata
98. cikkének (1) bekezdése alapján készített összefoglalás****A benyújtás napja:**

2021. március 23.

A kérdést előterjesztő bíróság:Landgericht Saarbrücken (saarbrückeni regionális bíróság,
Németország)**Az előzetes döntéshozatalra utaló határozat kelte:**

2021. március 4.

Felperes:

Maxxus Group GmbH & Co. KG

Alperes:

Globus Holding GmbH & Co. KG

Az alapeljárás tárgya

A védjegyirányelv – Állítási és bizonyítási teher

Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgya és jogi alapja

Az uniós jog értelmezése, EUMSZ 267. cikk

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

Úgy kell-e értelmezni az uniós jogot, különösen a védjegyirányelv(ek)et, azaz:

a védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 2008. október 22-i 2008/95/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvet (HL 2008. L 299., 12. o.), különösen annak 12. cikkét, illetve

a védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 2015. december 16-i (EU) 2015/2436 európai parlamenti és tanácsi irányelvet (HL 2015. L 336., 16. o.; helyesbítések: HL 2016. L 71., 325. o.; HL 2016. L 110., 5. o.), különösen annak 16., 17. és 19. cikkét,

hogy e rendelkezések hatékony érvényesülése kizárja a nemzeti eljárásjog olyan értelmezését,

- 1) amely a lajstromozott nemzeti védjegynek a védjegyoltalom használat elmaradása miatti megszűnése miatt történő törlésére irányuló polgári eljárásban a bizonyítási tehertől eltérő állítási terhet ró a felperesre, és
- 2) amely az állítási teher keretében arra kötelezi a felperest, hogy
 - a) ilyen eljárás során lehetőségeihez mérten tényekkel alátámasztva ismertesse a védjegyhasználat alperes általi elmulasztását, és
 - b) ennek érdekében a törlési kérelemhez és az érintett védjegy egyéni jellegéhez igazodó, saját piackutatást végezzen?

A hivatkozott uniós jogi rendelkezések

A védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 2015. december 16-i (EU) 2015/2436 európai parlamenti és tanácsi irányelv (a továbbiakban: védjegyirányelv), különösen annak 16., 17., 19., 44., és 46. cikke

A hivatkozott nemzeti jog rendelkezései

Zivilprozessordnung (polgári perrendtartás, a továbbiakban: ZPO), különösen annak 178. §-a

A tényállás és az eljárás bemutatása

- 1 A felperes a védjegyoltalom használat elmaradása miatti megszűnése miatt az alperes két német védjegyének törlését kéri. A felperes sporteszközöket és -felszereléseket, talpmasszírozókat, masszázsfoteleket és grillsütőket forgalmaz. A felperest a 302017108053. számú „MAXXUS” német védjegy és az 17673641. sz. „MAXXUS” európai uniós védjegy jogosultjaként jegyezték be.
- 2 Az alperes a St. Wendel Globus csoport anyavállalata. Az alpereshez több olyan társaság tartozik, amelyek Németország-szerte 46 nagy méretű önkiszolgáló áruházat üzemeltetnek élelmiszer, illetve nem élelmiszer jellegű árukkal, valamint ital-, építőipari, elektronikai és egyéb szaküzletekkel. Az alperes feljogosította a vállalatcsoporthoz tartozó társaságokat, hogy a tulajdonában lévő védjegyeket használják. A csoport mindenekelőtt az elektrotechnikai és az építőipari piac tekintetében ér el említésre méltó online bevételt.

- 3 Az alperes 1996 júliusa óta a 395 35 217. számú „MAXUS” német szóvédjegy jogosultjaként szerepel a védjegylajstromban a 33., 1–9., 11–32. és 34. osztályba tartozó számos áru tekintetében. A védjegyhasználatra vonatkozó türelmi idő 2005. október 30-án járt le. Továbbá az alperest 1996 májusa óta a 20., 1–9., 11–19. és 21–34. osztály tekintetében az alábbiakban ábrázolt, 395 35 216. számú, a „MAXUS” szót és egy földgömböt jelképező ábrát tartalmazó német szó- és ábrás védjegy jogosultjaként jegyezték be.

- 4 A felperes „MAXXUS” védjegyeinek lajstromozási eljárása keretében az alperes először felszólalást nyújtott be. 2018. május 2-án az alperes felszólalást nyújtott be a felperes 17673641. sz. „MAXXUS” európai uniós védjegyével szemben. A felszólalás többek között a 395 35 217. számú „MAXUS” szóvédjegyen alapult. A felperes a felszólalással szemben arra hivatkozott, hogy az alperes a „MAXUS” védjegyet nem jogfenntartó módon használta. Az alperes 2019. augusztus 5-én visszavonta a felszólalást. Az alperes 2018. február 12-én – szintén a „MAXUS” szóvédjegy alapján – felszólalt a felperes 302017108053. számú „MAXXUS” német védjegyével szemben. Az alperes e felszólalást is visszavonta.
- 5 2019. július 29-én a felperes a Deutsches Patent- und Markenamt-hoz (német szabadalmi és védjegy hivatal) a szóban forgó két védjegynek a védjegyoltalom megszűnése miatti törlése iránti kérelmet nyújtott be. Az alperes a 2019. augusztus 26-i beadványával felszólalást terjesztett elő a törléssel szemben.
- 6 Az alperes legalább a „MAXUS” szóvédjegyet úgynevezett „white labelként” használta különböző áruk tekintetében, és ennek során a következő megjelenítést választotta:

- 7 E használat terjedelme és az utolsó releváns időpont képezi vita tárgyát. A felperes azt állítja, hogy az alperes az utóbbi öt évben nem használta jogfenntartó módon a javára lajstromozott védjegyeket.
- 8 A Google keresőmotorban a felperes rákeresett a „MAXUS” szóra, és nem talált egyetlen olyan utalást sem, amely a szóban forgó védjegyek jogfenntartó módon történő használatát igazolta volna. Az alperes vállalkozáscsoportja számára

működtetett internetes oldalon (www.globus.de) található egy „saját védjegyek” című rovat. E rovatban a következő megjelölések szerepelnek: „korrekt”, „Globus”, „Globus Gold”, „naturell” és „Jeden Tag”. A szóban forgó védjegyek nincsenek megemlítve. A „MAXUS” megjelölésnek az oldal „Áruválaszték/Termékkatalógus” rovatban található saját keresőjébe történő beütésével nyolc találatot kapunk, amelyek közül kettő nem releváns, hat pedig törlőkendőkre vonatkozik. Márpedig a szóban forgó védjegyek egyike sem szerepel törlőkendőkön vagy azok csomagolásán. A „MAXUS” szó egyedül az ajánlat szövegében szerepel. Ha a „MAXUS” szót begépeljük a www.globus.de kezdőoldalon található saját keresőbe, két találatot kapunk. Mindkettő a Maxus GC Freilassing GmbH & Co. KG által forgalmazott „MAXUS Getränkemarktra” vonatkozik. Az internetes megjelenések alapján e társaság azonban a „MAXUS” megjelölést nem saját italokra vonatkozó védjegyként, hanem csak kereskedelmi megnevezésként, illetve italokkal kapcsolatos kereskedelmi szolgáltatásokra vonatkozó megjelölésként használja. Egy magánnyomozó iroda ellenőrizte, hogy ebben a Freilassingban található italszaküzletben a vitatott megjelölésekkel az alperes egyetlen saját márkáját sem forgalmazták.

- 9 A felperes azt állítja, hogy az alperes az utóbbi öt évben nem használta jogfenntartó módon a javára lajstromozott védjegyeket. Az alperes viseli az állítás és a bizonyítás terhét. Ez a védjegyirányelv hatályos változatából is következik.
- 10 A felperes azt kéri, hogy elsődlegesen arra kötelezzék az alperest, hogy járuljon hozzá a német szabadalmi és védjegy hivatal által a 395 35 217. számon lajstromozott „MAXUS” szóvédjegyének törléséhez valamennyi áru tekintetében, másodlagosan pedig, hogy járuljon hozzá a német szabadalmi és védjegy hivatal által 395 35 216. számon lajstromozott „MAXUS” szó- és ábrás védjegyének törléséhez valamennyi áru tekintetében.
- 11 Az alperes a kereset elutasítását kéri. Az alperes állítása szerint a jogfenntartó használatra sor került, és úgy véli, hogy a felperes által előadottak nem elegendők a másodlagos állítási teher megalapozásához.
- 12 A „MAXUS” védjegyet az alperes hozzájárulásával a Globus csoporthoz tartozó önkiszolgáló áruházakban a standard áruválaszték tekintetében az alábbi termék kategóriák megjelölésére használják: állatfelszerelés, háztartási cikkek, papíráruk és írószerek, játékszerek, sportcikkek, gépjárműtartozékok, textilárúk. Ezeket a védjegymegjelöléssel ellátott árukat az elmúlt 5 év teljes releváns időtartama alatt egészen a jelen eljárás megindításáig, illetve mind a mai napig az alperessel kapcsolatban a Globus csoporthoz tartozó önkiszolgáló üzletekben Németországban, valamint exportárukként forgalmazták. Ezenkívül a védjegyet bizonyos eseményekhez – például labdarúgó-események alkalmával szurkolói termékek tekintetében – ideiglenesen is használják.
- 13 Az alperes példaként csomagolási mintákat és polcokról készített fényképfelvételeket terjeszt elő, amelyek a „MAXUS” szóvédjegynek az elmúlt 5 évben történő használatát hivatottak igazolni. Ezenfelül az alperes

készletfelügyelő rendszerből származó kivonatokat, valamint a saját védjegyeivel kapcsolatos jegyzéket terjeszt elő. Fenntartotta a felszólalási eljárás keretében kifejtett érvelését, és e tekintetben részletes információk és további bizonyítékok ismertetésével a használat bizonyítására vonatkozó beadványt nyújtott be.

- 14 Ezenkívül arra hivatkozik, hogy megfelelő ráfordítással a használatra vonatkozóan további bizonyítékokat is benyújthat. A ráfordítás azonban jelentős.

A releváns rendelkezések / ítélkezési gyakorlat

- 15 Az eljáró bírósági tanács az új védjegyirányelv (31), (32) és (42) preambulumbekzdésére, valamint 16., 17., 19., 44. és 46. cikkére hivatkozik; a jogvita tárgyát képező kérdést illetően a jog változása nem állapítható meg.
- 16 Az Európai Unió Bíróságának ítélkezési gyakorlata szerint a törlés iránti kereset esetében a használat elmaradásával kapcsolatos *bizonyítási teher* a védjegyjogosultat terheli. Ami az uniós jogi védjegyeket illeti, az eljáró bírósági tanács e tekintetében a Centrotherm ítélet (C-610/11 P) 52–64. pontjára hivatkozik. Amint az Oberbrank AG és társai ítélet (C-217/13 és C-218/13) 62–74. pontjából következik, a régi védjegyirányelvre vonatkozó ezen ítélkezési gyakorlatot a nemzeti védjegyekre is kiterjesztették. Végezetül – amint az a Ferrari SpA ítélet (C-720/18 és C-721/18) ítélet 73–82. pontjából kitűnik – a Bíróság a jelen ügyben szóban forgóhoz hasonló polgári jogi törlési eljárással kapcsolatban azt is megállapította, hogy a bizonyítási teher a védjegyjogosultat terheli.
- 17 A német jog szerint a MarkenG (védjegy törvény) 55. §-a (1) bekezdése második mondatának 1. pontja alapján bárki benyújthat a MarkenG 49. §-a szerinti megszűnés megállapítása iránti keresetet, amennyiben az a védjegy használatának elmaradásán alapul. A MarkenG 49. §-ának (1) bekezdése alapján a védjegyoltalom megszűnésére a törlés iránti kérelem következtében akkor kerül sor, ha a védjegy a MarkenG 26. §-ának értelmében ötéves időszak alatt nem képezte tényleges állandó használat tárgyát; egyszeri tényleges használat elegendő ahhoz, hogy az ellenérdekű fél törlés iránti kérelme a használatban lévő termékcsoportok tekintetében megalapozatlanná váljon.
- 18 A Bundesgerichtshof (szövetségi legfelsőbb bíróság, Németország) ítélkezési gyakorlata szerint a törlés iránti polgári jogi keresetek esetében az állítási és bizonyítási teher úgy épül(t) fel, hogy a felperesi oldalnak először is bizonyítékokkal alátámasztva kell a használat elmaradását ismertetnie. E tekintetben megállapítást nyert, hogy az állítási teher révén magának a felperesnek kell saját eszközeivel megfelelő vizsgálatot lefolytatnia annak tisztázásához, hogy az ellenérdekű fél a védjegyet jogfenntartó módon használja-e vagy sem. A védjegyjogosult ekkor másodlagos állítási terhet viselhet, mivel a támadó fél nem kaphat rendszerint betekintést az ellenérdekű fél belső üzleti folyamataiba. Ennek megfelelően: „A törlés iránti kereset feltételeivel kapcsolatos állítási és bizonyítási

teher a felperesre hárul. A törlés iránti kereset alperesére azonban a jóhiszeműség eljárásjogban is irányadó elvének megfelelően a BGB (polgári törvénykönyv) 242. §-a alapján eljárási nyilatkozattételi kötelezettség vonatkozhat. Ez azt feltételezi, hogy a törlést kérelmező nem ismeri pontosan a védjegy használatának körülményeit, és nem is rendelkezik azzal a lehetőséggel, hogy a tényállást maga tisztázza.”

Az előzetes döntéshozatalra utalás indokai

- 19 A jelen előzetes döntéshozatali eljárás a védjegyirányelv(ek) nemzeti védjegyek használatának elmaradása miatti nemzeti törlési eljárások tekintetében történő értelmezésére vonatkozik. A C-720/18. és C-721/18. sz. egyesített ügyekben hozott határozatával a Bíróság ezekben az eljárásokban a védjegyjogosultra hárította a bizonyítási terhet.
- 20 Az eljáró bírósági tanács álláspontja szerint a Bundesgerichtshof (szövetségi legfelsőbb bíróság) ismertetett ítélkezési gyakorlata e határozat fényében már nem fogadható el a bizonyítási teherre vonatkozóan. Azonban továbbra is nyitott marad az a kérdés, hogy a nemzeti jogban a felperesre háruló állítási teher tekintetében ezen ítélkezési gyakorlat továbbra is alkalmazható-e. Az eljáró bírósági tanács álláspontja szerint ez a helyzet áll fenn.
- 21 Ennek során alapelv, hogy az eljárásjog – a védjegyirányelv alapján is – a tagállamok szabályozási hatáskörébe tartozik. Az irányelv (42) preambulumbekzdése megerősíti ezt. Ezt az alapelvet azonban a hátrányos megkülönböztetés tilalmának elve és a tényleges érvényesülés elve révén az uniós jog általános szabályai korlátozzák.
- 22 Míg az egyenlő bánásmód elvét a jelen ügy nem érinti, felmerül a kérdés, hogy az állítási teher felperesre hárítása sértené-e a védjegyirányelv hatékony érvényesülését.
- 23 A német jog különbséget tesz az állítási teher és a bizonyítási teher fogalma között.
- 24 Az állítási kötelezettség arra kötelezi a felet, hogy a számára lehetséges érvelés a lehető legkonkrétabb legyen. Akire a ZPO 138. §-a alapján állítási teher hárul, elvesztes lesz, ha nem tesz eleget a tényállítási kötelezettségnek. Különösképpen, a német eljárási jog másodlagos állítási terhet is kialakított. Ennek révén mindkét oldal köteles arra, hogy a számára ténylegesen lehetséges módon adja elő az általa ismerteket. Az ítélkezési gyakorlat e tekintetben a saját hatókörbe tartozó területeken tájékozási kötelezettségeket is ismer.
- 25 Ettől megkülönböztetendő az a kérdés, hogy kit terhel a bizonyítási teher, ha mindkét fél kellően konkrét módon fejt ki álláspontját. Amennyiben a bizonyításfelvételt követően a bíróság nem tudja megállapítani, hogy az alperes

ellenbizonyítékai ellenében a felperes bizonyítékainak összessége hitelt érdemlő-e, a bizonyítási terhet viselő fél lesz a pervesztes (ún. *non liquet*).

- 26 Az állítási terhet és a bizonyítási terhet főszabály szerint el kell egymástól határolni. A német jog számos példát ismer arra vonatkozóan, hogy az állítási és a bizonyítási teher eltér, és az állítási terhet oly módon különbözteti meg, hogy az egyes felek kötelesek az általuk ismert vagy észszerű mértékű erőfeszítéssel megismerhető tényeket előadni. Amennyiben a felek egyike az állítási kötelezettségnek nem tesz eleget, elveszti a pert. Ha mindkét fél előterjesztései kellően konkrétak, a bíróság összegyűjti és értékeli az előterjesztett bizonyítékokat. Ha a bíróság az összegyűjtött bizonyítékokból nem tud következtetéseket levonni, a bizonyítási terhet viselő fél elveszíti a pert.
- 27 A jelen kérelem csak az állítási teherre, nem pedig a bizonyítási teherre vonatkozik.
- 28 A jelen ügyben egyedül az kérdéses, hogy a nemzeti védjegyjog szerinti, használat elmaradása miatti törlés iránti eljárásban a felperesre uniós jogi szempontból eredeti vagy legalábbis másodlagos jellegű állítási teher hárul-e azt követően, hogy az alperes a jelen ügyben viszonylag részletes érvelést terjesztett elő a használat vonatkozásában.
- 29 Az eljáró bírósági tanács álláspontja szerint a védjegyirányelv nem szabályozza az állítási terhet. Különösképpen, a védjegyirányelvből véleménye szerint a tényleges érvényesülés elve értelmében nem – legalábbis nem szükségszerűen – következik, hogy a felperessel szemben a törlési eljárásban nem írható elő semmilyen, a keresetének alátámasztására vonatkozó követelmény.
- 30 Az Európai Unió Bírósága a védjegyirányelvben kifejezetten nem szabályozott bizonyítási teherrel kapcsolatos álláspontot az európai uniós védjegyrendelettel fennálló analógia alapján, egyebekben pedig azzal az érveléssel támasztotta alá, hogy a bizonyítási teher kérdését valamennyi tagállamban azonos módon kell szabályozni annak érdekében, hogy ne gyengüljön a védjegyirányelvből eredő védelmi szint. A védjegyjogosult bizonyítási terhe abból az alapelvből ered, amely *„valójában csupán azt juttatja kifejezésre, amit a józan ész és az eljárás hatékonyságához fűződő elemi igény megkövetel”*.
- 31 Az eljáró bírósági tanács előzetes álláspontja szerint a két érv egyike sem az állítási teherre vonatkozik:
- 32 A józan ész és az eljárás hatékonysága, amelyek a Bíróság ítélkezési gyakorlatának alapjául szolgálnak, az eljáró bírósági tanács álláspontja szerint azt követeli meg, hogy az állítási terhet a Bundesgerichtshof (szövetségi legfelsőbb bíróság) fent hivatkozott ítélkezési gyakorlatának megfelelően továbbra is kiegyensúlyozottan értelmezzék:
- 33 A két fél legfontosabb érdekeit ugyanis egymással szemben kell mérlegelni. Ennélfogva a felperesnek először is magának kell – amennyiben számára

lehetséges és célszerű – erőfeszítést tennie annak vizsgálata érdekében, hogy az alperes használja-e az érintett védjegyet, vagy sem. Csak az ilyen vizsgálat és az annak megfelelő bizonyítékkal alátámasztott érvelés alapján tűnik szükségesnek, hogy az alperes teljes körűen adjon tájékoztatást a használatáról.

- 34 Ellenkező esetben bármely tetszőleges fél – az eljárásjog a törlés iránti keresetek tekintetében konkrét jogi érdeket nem követel meg – arra kötelezhetne bármely tetszőleges védjegyjogosultat, hogy tájékoztatást adjon védjegye használatáról. Mind a német jog, mind az irányelvek szerint „bármely személy” benyújthat törlés iránti keresetet. E keresetindítási lehetőség visszaélésszerű használatának veszélye tehát jelentős, ha első lépésben a felperessel szemben az „alperes nem használja védjegyeit” mondaton kívül nem akarnak semmiféle érvelési kötelezettséget előírni.
- 35 Az alperes védjegyjogosulttól jelentős erőfeszítést követelnek meg, mégpedig valamennyi használati előzmény feltárását az elmúlt öt évből minden olyan terület tekintetében, ahol a saját védjegyet használja.
- 36 A kérdést előterjesztő eljáró bírósági tanács álláspontja szerint ezért észszerűnek és szükségesnek tűnik annak előírása, hogy először is maga a felperes megfelelően vizsgálja meg azt, hogy fennáll-e használat védjegyjogosult általi elmulasztása. E célból az eljáró bírósági tanács álláspontja szerint az adott védjegy egyéni jellegének megfelelő vizsgálatot kell lefolytatni, és arról a keresetben be kell számolni. Csak ilyen konkrét tényszerű érvelés hatására merül fel az alperes érvelési kötelezettsége. E tekintetben az is elfogadott, hogy az egyik fél konkrét érveire a másik fél konkrét válasza szükséges.
- 37 A jelen ügy jól szemlélteti a problémát: Az alperes 46 hipermarketdből álló üzletláncot üzemeltet Németországban, és ennek során teljes termékpalettát kínáló kereskedőként számos nem élelmiszeripari terméket értékesít. Az alperes – legalábbis az általa előadottak szerint és ezen időpontig az ügyiratokhoz csatolt bizonyítékok alapján – legalább a „maxus” szóvédjegyet a Nizzai megállapodás szerinti számos osztályba tartozó termék esetében saját védjegyként használja. Az alperes csupán korlátozottan tevékenykedik online. A felperes a mai napig az eljárás során csupán arra szorítkozott, hogy a Google segítségével rövid kutatást végezzen, és egy találatot – egy iMünchen közelében lévő italszaküzletet – ellenőrizzen.
- 38 Az eljáró bírósági tanács álláspontja szerint a felperes ezáltal nem tett eleget az állítási kötelezettségének. Az alapügyben szóban forgóhoz hasonló védjegy esetében a felperes számára lehetséges és tőle elvárható lett volna, hogy az érintett védjegyek használatának vizsgálata céljából legalább szűrőpróbaszerűen az alperes két vagy három áruházát ellenőrizze. A szóban forgó védjegy ugyanis az alperes számos áru esetében használt saját védjegye (ún. „white label”), és az alperes nem online kereskedő, hanem helyhez kötött áruház.

- 39 Az állítási teher terjedelme megfelelőségének kérdését az eljáró bírósági tanács álláspontja szerint a nemzeti bíró az adott ügyben csak egyedileg bírálhatja el. A Bíróság által a bizonyítási teher tekintetében elbírált C-720/18. és C-721/18. sz. egyesített ügyekben például olyan védjegyről volt szó, amely esetében a szakterületek és a termékszaküzletek, valamint a védjegy e szaküzletekben való használata áttekinthető volt. Egy szupermarket „white label” jellegű saját védjegyei esetében teljesen más a helyzet. A jelen ügyben számos szaküzletről és termékről van szó.
- 40 Amennyiben a felperest nem terheli az állítási teher értelmében vett konkrét kutatási és érvelési kötelezettség, ráfordítás nélkül arra kényszerítheti az alperest, hogy a saját védjegy használatát indoklással együtt az üzleti titok feltárásával és a kutatás érdekében jelentős erőfeszítéseket téve ismertesse. Az eljáró bírósági tanács véleménye szerint ez a visszaélés veszélyét hordozza magában.
- 41 Figyelembe kell ugyan venni azt, hogy a törlés iránti kereset arra irányuló általános érdeket szolgál, hogy a védjegyek csak akkor részesüljenek kizárólagos védelemben, ha azokat használják is. A német törvény a törlés iránti keresetindítást saját jogi érdek nélkül is lehetővé teszi. Az is, hogy a védjegyjogosultnak jogos érdeke fűződik ahhoz, hogy alaptalanul ne, hanem csak akkor vegyék a törlés iránti keresetet igénybe, ha a felperes is „elvégezte a házi feladatát”, a támadó fél bizonyos fokú előadási kötelezettsége mellett szól.
- 42 Ezen álláspont mellett szól a védjegyirányelv kialakítása is: E tekintetében az irányelv 17., 44. és 46. cikke egyértelművé teszi, hogy használat elmaradására alapított kifogás nyújtható be a védjegyjogosult e rendelkezésekben ismertetett aktív eljárásai során, és hogy ennek során a védjegyjogosultra hárul a bizonyítási teher. Amennyiben a védjegyjogosult például valamely sérelem ellen kíván fellépni, az esetleges bitorló kifogása következtében az eredeti bizonyítási teher a tekintetben is rá hárul, hogy egyáltalán használta-e a védjegyet. Ugyanez a helyzet a védjegyirányelv 44. és 46. cikkében ismertetett eljárásokban. Az eljárás terjedelmét itt tehát a védjegyjogosult határozza meg.
- 43 A védjegyjogosult passzív eljárásaként a polgári jogi törlési eljárás teljesen eltérő: Egyrészt ezt az eljárást az irányelv nem szabályozza, ami a támadó fél állítási terhének korlátozása ellen szól. A védjegyirányelv hatékony érvényesülését tehát *a contrario* nem érinti a polgári jogi törlési eljárásban a támadó felet terhelő állítási kötelezettség. Másrészt a jelen esetben a támadó fél határozza meg a jogosult állítólag nem használt védjegye ellen irányuló támadás terjedelmét. Így az eljáró bírósági tanács álláspontja szerint ebben a helyzetben a felperesnek a tényeken alapuló – legalább bizonyítékokkal alátámasztott – érvelése szükséges ahhoz, hogy a törlési eljárás ne váljon teljes egészében parttalanná. Ez a támadó fél bizonyos, pert megelőző megfelelő kutatását feltételezi.
- 44 Egyébiránt meg kell jegyezni, hogy az irányelv kifejezetten rendelkezik a védjegy hivatal előtti közigazgatási törlési eljárásról. Ezt a német jog is biztosítja. A védjegyirányelv hatékony érvényesülése tehát nem követeli meg, hogy a

felperes érvelési kötelezettségét az irányelv által meg nem követelt és nem szabályozott polgári jogi törlési eljárásban megszüntessék.

- 45 A Bíróság második érve, amely szerint a védjegyirányelv által szabályozott területen nem jöhet létre eltérő védelmi szint, nem érinti az eljáró bírósági tanács előzetes álláspontját. A C-720/18. és C-721/18. sz. egyesített ügyekben hozott ítélet alapján ugyanis egyértelmű, hogy a bizonyításfelvétel alapján a „non liquet” a védjegyjogosulttal szembeni határozathoz vezetne. Az állítási teher értelmében vett, bizonyítékokkal alátámasztott érvelés gond nélkül lehetséges bármely olyan fél számára, aki a szükséges kutatás érdekében erőfeszítéseket kíván tenni. Ha erre sor kerül, a védjegyjogosultnak a védjegy használatát teljes egészében bizonyítania kell. Ha ezt megteszi, bizonyításfelvételre kerül sor, annak hiányosságai pedig pont a támadó fél javára szóló *non liquet* határozatot eredményeznek. Következésképpen az eljáró bírósági tanácsnak az állítási teherre vonatkozó álláspontja nem változtat az oltalom szintjén.
- 46 Ebből következik, hogy első kérdésében az eljáró bírósági tanács azt kívánja megtudni, hogy a törlési eljárásokban a felperest terhelheti-e a bizonyítékkal alátámasztott érvelés kötelezettsége. Második kérdésével az eljáró bírósági tanács arra vár választ, hogy összeegyeztethető-e az uniós joggal az általa ideiglenesen előnyben részesített azon értelmezés, amely szerint ezen állítási teher a felperes által végzett, a megtámadott védjegyre irányuló saját kutatást tesz szükségessé.